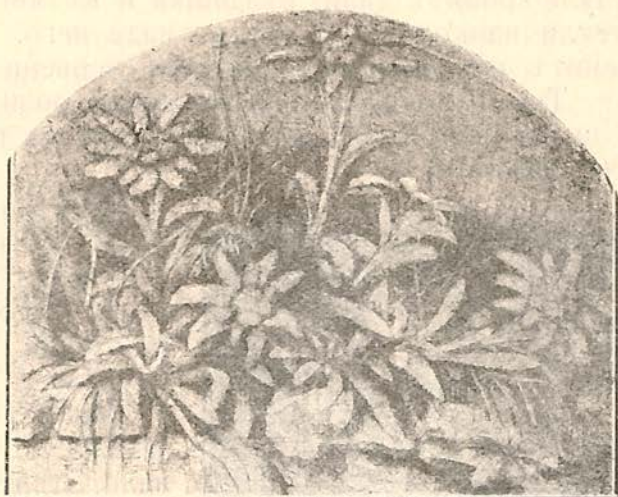




Дѣте—Еделвайсъ

[Пиринска легенда]

(продължение)

Тръгнало пакъ. Слънцето пекло, Еделвайс-чето отпаднало. Гърдитъ му се задушвали, устата му прѣсърнали, крачката му се подкосили!..

— Охъ, ето моятъ край! Скоро ще свърша! Простете ме, вий мои родни, планини и върхове! . .

Но, ето, изведнажъ насрѣща му се показалъ единъ чуденъ замъкъ.

Тамъ цвѣтѣли рози и съ аленитъ си цвѣтове блѣстѣли на слънцето. Полека, полека, съ подкосени крачка, едвамъ допълзѣло Еделвайс-чето до замъка и прилегнало до стълбитъ му съ дълбока въздишка.